

ogsaa — og det ser Enhver vistnok — at der ligger noget overordentlig Ubilligt i, at vi med en forholdsvis betydelig Statsunderstøttelse dog ikke hjælpe de Folk, som have sværest ved at hjælpe sig selv. Saaledes som Forslaget er, vil det nemlig ikke blive væsentlig lettet for Fattigfolk at komme ind i Sygekasserne, idet det Kontingent, som de ville komme til at betale til Sygekasserne, ikke vil blive saa væsentlig mindre, at vi kunne haabe blot nogenlunde at faae de Fattigste med. Den Fordel, der vil flyde af Forslaget, og som jeg betragter som betydelig, er den, at Folk ville faae Mere af deres Sygekasser gennemgaaende end nu om trent for det samme Kontingent, og i det Hele taget vil Sygekassenes komme ind i en sikrere og mere betryggende Gænge; men bestandig vil den største Masse dog komme til at staa udenfor Døren. Nu veed jeg, at det er blevet sagt her i Thinget og netop af den høitærede Indenrigsminister, at det er af Hensyn til Sygekasserne, af Hensyn til den frivillige Udvikling deraf, at vi skulde være bange for at vedtage en Paragraf som § 3 i dette Forslag, idet den høitærede Indenrigsminister vel har tænkt sig, at der saa skulde blive langt mindre Opfordring for Folk til at gaa ind i Sygekasser, naar de uden Tab af Valgret o. s. v. kunde faae Sygehjælp af det Offentlige. Jeg tror, at den ærede Minister og Andre, der have ment saaledes, ikke have set rigtig paa denne Sag. De Folk, der ere i Sygekasserne, ere aldeles overveiende dem i Arbejdsstanden, som ikke for nogen Pris ville ind under den offentlige Understøttelse under nogen som helst Form. Det maa man egentlig ikke tro, at det er den eneste Faktor, der har Betydning i denne Sag, om man mister sin Valgret eller ikke. Der er allerede i det at komme ind under det offentlige Fattigvæsen Kontrol, at komme i Berøring med det Offentlige, ja jeg vil endog sige med det frie Fattigvæsen Noget, der er trykkende og pinligt for overordentlig Manges Jølefer. Jeg har havt Leilighed til at se det saa mange Gange, i min slevaarige Virksomhed i Kjøbenhavns Understøttelsesforening. Jeg har set Mangen ligefrem græde sine modige Taarer, fordi han blev nødt til at gaa til Understøttelsesforeningen, et aldeles privat Selskab, som ikke i nogen Henseende lægger noget Tryk paa de Fattige, hvis Kontrol ikke er af generende Bestaaffenhed, hvor der maatte somme Tider turde være for lidt Kontrol. Alligevel, selv det at skulle lægge sine husslige Forhold, sit daglige personlige Liv frem for en Fremmeds Blik, allerede dette har for den ærefjære

Mand, der sit Liv igjennem har formaaet at holde sig og sin Familie oppe, noget saare Pinligt, og sandelig, jeg tror ikke, at man behøver at være bange for, at den bedre stillede Del af en Arbejderbefolkning, som det alligevel over en Bank er, der er i Sygekasserne, skulde føle sig altfor stærkt fristet til at gaa ind under det Offentliges Forsørg, selv om det ikke medførte slet saa ødelæggende Virkninger som nu for deres hele borgerlige Stilling. Man har Exempler i saa Henseende, og jeg skal nævne et. Jeg har havt Leilighed til at bestjæftige mig noget med og til paa Stedet at undersøge Sygekassensagen i England, og vistnok alle ærede Medlemmer vide, at er der noget Land, hvor Sygekassewæsenet flourerer, er det netop der. Det har taget et saa stort og et saa smukt Opving, som man kunde vente det af den Nation, der bedst af alle har vidt at udvikle Selvhjælpen. I England, hvor man netop er saa overordentlig bange for at komme Selvhjælpen til Livs, hvor man vaager over den med største Omhyggelighed, har man dog ikke været bange for i 1885 at vedtage en Lov, ganske af samme Indhold som § 3 i det her foresliggende Forslag, en Lov, som bestemmer, at Hjælp af det Offentlige til Lægemedler og Lægehjælp ikke skal medføre nogen af de Følger, som Fattighjælp ellers medfører, og efter de Beretninger, jeg har havt Leilighed til at se fra de engelske Sygekasser, er det saa langt fra, at der er indtraadt Slappelse i Interessen for denne Institution, at den tværtimod efter den Tid har blomstret lige saa vel som før. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen som helst Grund til for Sygekassernes Skyld at lade være med at vedtage dette Forslag, jeg tror tværtimod, at Ministerens Forslag derved vil have langt lettere ved at gaa igjennem, thi den Anstødssten, som det fremfor nogen har Udset til at vælte over, og som ogsaa er fremhævet i den offentlige Debat, er, at Forslaget kun hjælper den bedre stillede Del af Arbejderstanden, men ikke den ringere stillede. Vedtage vi i Nar Forslaget om Sygekasserne, naturligvis i en ændret Stillelse, og tillige dette Forslags § 3, saa vilde vi have gjort en Gjerning, som ikke bærer Halvhedens Præg, og som vi i Virkeligheden kunde sige vil hjælpe baade de bedre og de mindre vel stillede indenfor Arbejderstanden.

Den anden Bestemmelse i § 4, om at Fattigunderstøttelse bliver at eftergive, naar den Paagjældende ikke har modtaget saadan i 12 paa hinanden følgende Maanedes, blev af Udvalget i Forsjor ændret saaledes, at 12